

private Initiativs Ræffevidde — i hvert Fald ikke nu — men det forekommer mig tillige, at dette Thing her egentlig fra første Færd har delt den samme Opfattelse, ogjaa efter at Grundloven havde faaet sin ny Stikfælse ved Grundlovsforandringen af 28de Juli 1866. Det forekommer mig, at det netop ved den Maade, hvorpaa det fra første Færd af har behandlet de foreløbige Love, har tilkjendegivet, at det var dets Mening, at de skulde behandles af den efterfølgende Rigsdag, men jeg skal indrømme, at Sædvænen synes her at have støvet Diet, noget og det ikke saa ganske lidt, for den gamle traditionelle Opfattelse. Jeg skal først henvise til, at den foreløbige Lov om Gendarmeriet blev forelagt her, den 19de December 1885, den 8de Januar 1886 kom den til første Behandling her i Thinget, og allerede den 6te Februar, altsaa en Maaned efter, afgaves Betænkning. Dette forekommer mig at være et Vidnesbyrd om, at man her erkjendte, at der skulde handles, raft og resolut, for at Loven kunde komme over til det andet Thing. At Regjeringen et Par Dage efter sluttede Rigsdagen, er selvfølgelig dette Thing uvedkommende, det gjorde kun sin Pligt ved at handle hurtigt og expedit. Det næste Aar 1886—7 blev Lovforslaget — jeg kalder det undertiden et Lovforslag, som saadant foreligger det jo her, og det er jo bekjendt nok, at i Forhold til Thinget er man vant til at betragte de foreløbige Love tillige som et Slags Forslag — forelagt i Oktober Maaned, den 19de Oktober var den til 1ste Behandling og blev henvist til et Udvalg, og min ærede Sidemand, som nu ikke er tilstede, den ærede 5te Landsstingsmand for 9de Kreds (Grifftrup), udtalte da, at han var imod, at saa mange foreløbige Love blev henviste til Udvalg, han frygtede for, at der ikke skulde komme Noget ud af dem, at det skulde blive Visneudvalg — jeg veed ikke, om det var hans Ord, i alt Fald var det Meningen. Men hans, optraadte den ærede 4de Landsstingsmand, for 1ste Kreds (Mazø) og bemærkede, at han var aldeles uberettiget til at udtale en sliq Misstanke, og at Udvalget meget hurtigt vilde fremme Sagen. Min ærede Sidemand paadrog sig tillige en mild Tilrettevisning af den høitærede Formand, fordi han saaledes havde udtalt en Slags Mistillid til det kommende Udvalg. Udvalget blev imidlertid ikke færdigt med sit Arbejde, for den 31te Marts, og da blev det for saa vidt heller ikke færdigt, thi da afgaves blot en Beretning, der efter de Oplysninger, som findes i Tidenden, gif ud paa, at det havde søgt mange forskjellige

ledes Gendarmeriet og Politiet der var ordnet. Tillige faaer man Oplysning om, hvad der jo er en ganske naturlig Ting, at disse Underfølgelser blev foretagne i fuld Samstemning mellem det høie Things Flertal og den høie Regjering. Det var altsaa det andet Aar, hvor det ikke blev til Noget, og hvor man altsaa blev ved at opretholde den foreløbige Lov i Kraft af, at det andet Thing ikke kunde komme til at votere paa en saadan Maade over, den, som i det Mindste Regjeringen anerkjendte for grundlovmæssig, og storptet blev altsaa ikke ophævet. Det tredje Aar 1887—88 blev Forslaget forelagt den 7de Oktober, men kom først til Forhandling den 12te December, da Rigsdagen havde været udsat i Mellemtiden, og det blev da paany henvist til Udvalget; men længer hen i Marts Maaned, var der ikke en Gang fremkommen en Betænkning, og da vi forhandlede Finantsloven første Gang, var den endnu ikke kommen. I den Anledning tillod den ærede 5te Landsstingsmand for 1ste Kreds (Prieger) sig at udtale mættende Ord til Landsthinget, og han havde jo ogsaa en særegen Berettigelse dertil, da han som bekjendt netop havde været Ordfører for den Grundlovsparagraf, det her gjælder. Jeg skal med den høitærede Formands Tilslædsel — det er ikke mange Vinier — oplæse Slutningsudtalelsen, der findes i Landsstingets Tidende Spalte 1002: „Man har henvist til, at Folkethinget lader den foreløbige Finantslov ligge; Enhver vil dog let søle — selv det ærede Medlem, som henviste hertil, vil vist ogsaa søle det — at der i Virkeligheden deri ikke her kan søges noget Forsvar for Landsthinget. Har jeg Ret i den Opfattelse, at denne Behandling af foreløbige Love, som ere forelagte for Thinget, bliver farligere og farligere Aar for Aar, at denne Behandling er stridende imod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven; saa kan jeg ikke lade være at spørge: Har man da virkelig i Sinde ogsaa i Aar at lade disse Lovforslag ligge uden at lade dem komme frem? Jeg vilde anse det for sørgeligt, om man gjorde det. Om det var disse Ord, der bevirkede, at den foreløbige Lov kom frem, skal jeg ikke udtale mig om, men det fæste i al Fald saa sent, at den ikke kunde blive oversendt til det andet Thing, og det nyttede altsaa i Realiteten ikke synderlig, det lykkedes kun, saa vidt jeg erindrer, at faae den foreløbige Lov om Gendarmeriet behandlet anden Gang, men det lykkedes som sagt ikke at faae Arbejdet saa vidt fremmet, at den foreløbige Lov kunde oversendes til det andet Thing. Det fjerde Aar 1888—89 syntes Regjeringen ikke at haste saa meget med at faae Forslaget frem,